

Десанка Максимовичъ

Родена е на 3. V. 1898 год. Сега е учителка въ една девическа гимназия въ Българградъ. Написала е следните книги: „Пъсни“ — стихотворения, „Зелениятъ витезъ“ — стихотворения, „Пиръ въ ливадата“ — стихотворения въ проза, „Людостъ на сърдцата“ — разкази, „Какъ тѣ живѣятъ“ — разкази, „Градина на детинството“ — стихотворения за деца, „Сърдцето на спящата кукла“ — разкази за деца. Десанка Максимовичъ е една отъ най-даровитите югославски писателки. Съ право бихме я назвали югославската Ел. Багряна.

Смъртта на листата

Мамо, какво толкова тъжно разказва вътъра, та отъ неговия разказъ листата пожълтяватъ и окапватъ?

Може би той разказва, че прелетните птици сж измрѣли отъ умора и сж се издавили въ далечното, южно море?

Може би той е донесълъ на своите крила уплашения викъ на прелетните птици?

Мамо, какво толкова тъжно разказва вътъра, та отъ неговия разказъ листата пожълтяватъ и окапватъ?

Може би той разказва, че слънцето се е уморило, че е паднало въ водата, и че то никога вече нѣма да дойде при насъ?

Малкиятъ Богданчо бѣше много кротко и послушно момченце. Първо отдѣление той мина съ отличие. А сега въ цѣлото второ отдѣление имаше нѣмаше, две три деца прилежни като него. И четенето отъ читанката научаваше добре. И смѣтането си написваше, безъ много, много да се

мае. И домашното си подготвяше на време. Когато Богданчо седнѣше да чете урока си на гласъ, като че ли пѣше пѣсенчица. Ясно, високо, разбрано, та да ти е драго да го слушашъ. Когато почнѣше да пише съ моливъ на тетрадката си, той не се навеждаше цѣлъ надъ масата, или надъ чина. Не държеше съ прѣстчетата си молива най-долу, до самото остро връхче, не пречупваше тритѣ прѣстчета на дѣсната си ржка. Не натискаше съ всички сила на листа, не заличваше, не дращеше. Въ кѣщи Богданчо бѣше послушенъ и миренъ. Вечеръ никога не си лѣгаше, безъ да се прекръсти и безъ да каже една малка молитвичка,

Надъ зеленитѣ постѣви сивата мъгла лежи. Слънцето крадливо грѣе, небосводътъ му тежи. А полето онѣмѣло тѣне въ сиво и печаль, само глухо се дочува тѣжна пѣсенъ на кавалъ. Въвъ оголенитѣ клони леденъ вѣтъръ буйно вѣй. Всичко живо по земята въ есенна тѣга нѣмѣй.

Моно Миневъ

Надъ букварчето

Както малката пчеличка, безъ покой отъ цвѣтъ на цвѣтъ, броди по цѣлъ день самичка и събира сладкъ медъ; както птичето игриво, за гнѣздото си безспиръ, търси сламки и градиво, и ни мигъ не знае миръ; както мравката прилежна, отъ зори до късно чакъ, неуморно и съ надежда бори се съ товара якъ; тѣй и азъ отъ днесъ ще уча, ще се труда като тѣхъ, та въ живота да сполуча и се радвамъ на успѣхъ!

Ас. Калояновъ

Кой би могълъ да ми каже, защо листата пожълтяватъ и окапватъ?

Преведе: Г. Пановски

Филийка съ масло

Разказъ отъ Дамянъ Калфовъ

която бѣше научилъ на училище. Следъ това той цѣлуваше майка си и баща си, казваше имъ „лека нощъ“ и се мушкваше подъ дебелитѣ си завивки.

Сжщото правѣше Богданчо и сутринъ, следъ като се омиеше.

— Добро утро, мамичко! Добро утро, татенце!

А когато майка му излѣзеше отъ кѣщи, или за вода, или до нѣкоя съседка, той пазѣше като часовой малкото си сестриче. Гледаше го съ четири очи. Не даваше никой да се приближи до него. Съ една дума, Богданчо бѣше едно послушно и добро дете, каквито трѣбва да бждатъ всички деца. Само едно едничко нѣщо не бѣше добро въ него. Когато понѣкога майка му приготвяше сутринъ за закуска нѣкое млинче или медено колаче, той не искаше да закусува въ кѣщи. Хапваше мѣничко, после грабваше млинчето, или меденото колаче и — хайде на училище. Сжщото правѣше и подиръ обѣдъ. Грабне филията, намазана съ масло, и — хопъ на улицата при другитѣ деца.

Майка му винаги го гълчеше:

— Не правишъ добре, Богданчо,

не правишъ добре! Лошо е това! Каквото имашъ да ядешъ — хапни си го въ кѣщи. Защо да те гледатъ другитѣ деца? Че и на тѣхъ може да се яде млинче, или филия съ масло! А щомъ не можешъ да имъ дадешъ на всички — тогава по-добре закусвай си въ кѣщи!

Но кой знае защо, Богданчо не искаше да разбере. Продължаваше да излиза съ пълни рѣце отъ кѣщи. Докато най-сетне, ето какво се случило:

Единъ подиръ обѣдъ, пакъ така, той се натовари ей съ една такава филия, напелскана и отъ дветѣ страни съ масло. И макаръ майка му да не го оставаше, както винаги, той пакъ изкочи навънъ при децата.

Сега тѣ играеха на дама. Като хапна еднажъ, дважъ, Богданчо се заплесна въ играта на другарчетата си и отпусна рѣце надоду. Но отъ гдѣ се бѣ явило въ това време, кучето на едни съседи. Безъ да джафне, то се приближи тихичко задъ гърба на Богданчо, налапа филията и — бѣжъ да го нѣма!

Богданчо изпищѣ и се разрева, цѣлъ разтреперанъ. За малко кучето да налапа и откъсне прѣститѣ му. И отъ тоя день нататѣкъ никой вече не видѣ Богданчо на улицата съ млинч или съ блажна филийка въ рѣце.

Вас. Александровъ

КУПОНЪ ЗА НОВА ИЗНЕНАДА!

Прати 3 лв. гербови марки до Д. Колевъ, ул. Регентска № 10 — София IV, за да бждешъ изненаданъ съ единъ хубавъ подарѣкъ